

BÜLENT ECEVİT'in
dilekçe komisyonunda
idamlar üzerine konuşması

Ankara
27 Mart 1972

CHP Zonguldak Milletvekili Bülent Ecevit bugün TBMM dilekçe komisyonunda, Deniz Gezmiş Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın hayatlarının bağışlanması için babaları tarafından verilen dilekçe ile ilgili görüşmelerde bir konuşma yapmıştır. Bu konuşmanın geniş bir özeti aşağıdadır:

Sayın Başkan, değerli üyeler:

Ben, ölüm cezasına ilke olarak karşıyım. Onun içindir ki, rahmetli Nevşehir Milletvekili Selahattin Hakkı Esatoğlu arkadaşımın daha 1970 başlarında hazırladığı, ölüm cezasının kaldırılmasıyla ilgili yasa tasarısını imzalamıştım.

Fakat bugün burada, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın hayatlarının bağışlanması için konuşmamın nedeni, ölüm cezasına ilke olarak karşı bulunuşum değildir. Yasalarda ölüm cezası yer aldığı sürece, somut ölüm cezalarına ilke açısından karşı çıkmanın yararsız olacağını bilirim.

Konuya hukuk açısından da bakmıyorum. Bu, hem bizim yetkimiz dışındadır hem de Türk yargıçlarının adaletine güveniyorum.

Konuşmamın, ölüm cezasına çarptırılan gençler için iyi duygular, düşünceler beslemekle de ilgisi yoktur. Bu gençlerden hiç birini tanımam. Hiç birinin düşüncelerine hiç bir zaman katılmadım. Hiç birinin eylemlerini doğru bulmadım. . Doğru bilmek şöyle dursun, onların düşüncelerine de eylemlerine de herkesden daha çok, daha sürekli, daha yüksek sesle karşı çıktım.

1968 de, ilk öğrenci boykotları başladığı sırada, o zaman başbakan olan zat, boykotları meşru gösterir yolda konuşurken; şimdi başbakan olan zat ise, işgallerinde başladığı sırada, Meclis kürsüsünden,

"Gençlerimizin bu davranışında biz takbih edecek, ayıplanacak hiç bir nokta görmemekteyiz", diye, "gençlerimizi kınamak değil, tebrik etmek lazımdır", diye konuşurken; İstanbul Üniversitesi'ndeki işgalci gençleri, zamanın iktidar partisinin il örgütü pastalar göndererek beslerken, daha 17 Haziran 1968 de, ben şöyle konuşuyordum:

"Gençler, sorunlarının barışçı yollardan çözümü için ilgililerle işbirliğine her an hazır olduklarını göstermeli, ya heyecanla ya da arka niyetlerle kendilerini taşkınlığa, kanunsuzluğa veya haksızlığa sürükleyebilecek kimselere karşı uyanık ve tedbirli bulunmalıdırlar. Toplumun kendilerini haksız bulmasına ~~çok~~ yol açabilecek davranışlardan kaçınmalıdırlar."

2 Ağustos 1968 de şöyle diyordum:

"CHP barışçı bir partidir. Cana ve mala saldırı ölçüsüne varan taşkınlıkları, kime ve neye karşı olursa olsun, kimden gelirse gelsin ve nasıl bir amaca yönelirse yönelsin, doğru bulmaz ve desteklemez."

26 Aralık 1969 günü, CHP Ortak Grup toplantısında yaptığım ve bir broşürle kamuoyuna açıkladığım bir konuşmada şu sözler de yer alıyordu:

2 Ağustos 1968'de şöyle diyordum:

"CHP barışçı bir partidir. Cana ve mala saldırı ölçüsüne varan taşkınlıkları, kime ve neye karşı olursa olsun, kimden gelirse gelsin ve nasıl bir amaca yönelirse yönelsin, doğru bulmak ve desteklemeyiz."

26 Aralık 1969 günü, CHP Ortak Grup toplantısında yaptığım ve bir broşürle kamuoyuna açıkladığım bir konuşmada şu sözler de yer alıyordu:

"CHP demokrasiye karşı olan, demokrasiyi yıkmak ve bir dikta rejimine ortam hazırlamak isteyen her türlü gençlik hareketinin, kaba kuvvete dayanan, silah kullanan her türlü eylemin kesin olarak karşısında olacaktır. Tepeden de gelse, yer altından da gelse karşısında olacaktır."

15 Nisan 1970'de Millet Meclisi kürsüsünden şunları söylüyordum:

"Gitgide yaygınlaşan siyasal zorbalıkların, saldırganlıkların cinayetlerin, devrimcilik veya solculuk adına yapıyanları da, din ve milliyetçilik adına yapılanları da bir amaca yöneltmektedir: Demokrasinin yıkılmasını ve bir dikta rejimi kurulmasını sağlamak...."

Olaylar geliştikçe benim sözlerimde ağırlaşıyordu. 29 Ocak 1971'de yani 12 Mart'tan bir buçuk ay kadar önce, Millet Meclisi kürsüsünden yaptığım bir gündem dışı konuşmada şunları söylüyordum:

"Dev-Genç'in kanlı eylemlerini yönetenler, heyecanlarını sömürerek arkadalarından sürükledikleri bir kısım gençlere de, sözde kurtarmak istedikleri Türk halkına da ihanet içindedirler.... Gerekirse silahları üstüne silahsız gideceğiz. Fakat hiçbir zaman silahlı tedhişçiliği solculuk sanan sahte devrimcilerin kanlı ellerine ellerimizi vermeyeceğiz!"

Vaktinizi almamak için birkaç kısa örnekle yetiniyorum. Vermiş olduğum bu örnekler herhalde göstermeğe yeterli, şiddet eylemlerinde bulunan gençlerin karşısına, o eylemler olurken, herkesden daha çok ve daha yüksek sesle çıkmış bir kimse olarak, benim, o gençlereyi duygular beslediğim, eylemlerini doğru bulduğum, suçlarını kaçınılmaz ile ri sürülemez; bugün hayatlarının bağışlanması dileğinde bulanmam da öyle yorumlanamaz.

Herkesden daha çok karşı çıkmış olduğumu söylüyorum. Çünkü, en az bu kadar ağır sözleri, yüzyüze de söylemişimdir, üniversitelerde, fakültelerde toplantılara giderek söylemişimdir. O yüzden beni yuhalamışlardır, bana sözle saldırılarda bulunmuşlardır.

x x x

Buraya kadar söylediklerimi özetliyeyim:

Bu gençlerin hayatlarının bağışlanmasını istemişim; ölüm cezasına ilke olarak karşı bulunmak açısından değildir; hukuk açısından

Hiçbir koğuşturma yoktur haklarıyla...Onların günahı,birkaç gencin hayatıyla ödenmek ve örtölmek idtenmektedir.

İşte bu,büyük bir haksızlıktır. Tarih bu kadar büyük haksızlığa katlanamaz;Günün birinde örtüyü kaldırıverir.

Ben de şimdi bir ucundan bu örtüyü kaldırmak,aralamak zorunluluğunu duyuyorum.

Şimdiye kadar kendimi tuttum.Geçmişin geçmişte kalmasını diledim.Fakat mademki geçmişle ilgili hesaplar bazı insanların hayatıyla kapatılmak isteniyor,artık bunu yapmağa kendimi mecbur sayıyorum.

Gençlerin işledikleri suçlardan başkalarının da sorumlu oldukları iddiasına şimdi,gençleri kurtarmak üzere bir mazeret olarak sarılıyor değilim. Daha eylemler olurken ve gençleri uyarırken de bu teşhisimi her vesile ile söylemiştim.Birkaç örnek vereyim...

26 Aralık 1969 da grupta yaptığım ve bir broşürle kamu oyna açıkladığım bir konuşmada,"parayla tutulmuş voya işledikleri suçlar istismar edilerek iradeleri kırılmış bazı tahrikçi ajanlar"kullanıldığını ileri sürerek şöyle diyorum:

"Gençler arasına böyle ajanlar sokulduğunu en iyi bilenler, gençlerin kendileridir...Resmi midir,yarı resmi midir,bilinmez,bazı gizli örgütlerin adamları olan bu tahrikçi ajanlar,zaman olur, en ilerici gençten daha ilerici,en solcudan daha solou görünürler.. Birçok sabotaj girişimlerinin,silahlı eylemlerin ardında bu tahrikçi ajanların bulunduğu artık açıkça ortaya çıkmıştır...

"Bütün bunların gerisinde,bazen açıkta sahnede,bazen de perde arkasında,Türkiye'de demokrasiye bağlanan umutlar sönsün,demokrasi yıkılsın,bir dikta rejini kurulsun,bunun için gerekli bir ekip olsun diye stratejiler çizen,tertipler yapan,yaşını başını almış kimseler vardır...Bizim kinadığımız,bizim af edemediğimiz arayış çağındaki,heyecan çağındaki gençleri hiç utanmadanşakılmadan,kendi siyasal amaçlarına alet etmek isteyenlerdir.O Gençlerin arkasına gizlenerek,o gençleri kullanarak siyaset yapmağa kalkışanlardır: Bizim kinadığımız,bizim af edemediğimiz kimseler,kendi cesaret edemedikleri suçları çocuklara işletenlerden farksız bir takım karanlık niyetli,yaşını başını almış diktacılık hevesleri kursaklarında kalmış kimselerdir"

29 Ocak 1971 günü Millet Meclisi kürsüsünden yaptığım bir gündem dışı konuşmada şunları söylüyordum:

"Artık açıkça anlaşılmaktadır ki çoğu kez emniyet ajanları ardında sürüklenen dev gençle o kanat altındaki komandalar,Demirel hükümetiyle bilinçli veya bilinçsiz işbirliği halinde,Türk demokrasisini yıkmak için kanlı tertipler yürütmekte,son numaralarını göstermektedirler"

Ne tekim,bu sözleri söylediğimden bir buçuk ay sonra,demokrasimiz,kesintiye uğramıştır.

SİLAHLANMA NASIL BAŞIADI ?

9 Mart 1972 akşamı,yarı, üç gencin ölüm cezaları Millet Meclisinde görüşülmeden bir akşam önce,radio,ruhsatsız silah taşıyanlarla ilgili olarak yeni hazırlanan bir yasa tasarısı hakkında hükümetin açıklamasına yer verdi. Ruhsatsız silahların,ceza riski olmaksızın,yetkili makamlara teslimi olağışı sağlayan,iyi düşünülmüş bir tasarı ile ilgili bir açıklama idi bu...Hükümet adına yapılan bu açıklamada,hatırlama tutabildiğim kadar,özetle şöyle deniliyordu.

Saldırıya uğrıyanları korumak üzere değil, saldırıda bulunanlara destek olmak üzere kullanılmıştır. Polis in böyle kullanılması, kamu vicdanında isyan uyandırıcı biçim ve ölçülere varmıştır. Kamu vicdanını bırakınız, polisin kendi vicdanında isyan uyandırmıştır, ve toplum polisi tek yanlı siyasal amaçlarla kullanılmak istenmesini protesto etmiştir.

Bunun üzerine, saldırıya uğrıyanlar da kendilerini savunmak ihtiyacı ile silahlanmak zorunluğunu duydular.

Gerçi ben, hiç bir zaman, kendini savunmak için de olsa, bir toplumda insanların silahlanmasını doğru bulmam. Toplumda demokrasi ve barış isteniyorsa, silahlı saldırganların bile üstüne, silahsız gidilmesi düşüncesindeyim.

Savunma gerekçesiyle bile olsa silahlanmayı, CHP de doğru bulmadı. CHP li gençler ve onların düşündaşı olan Sosyal Demokrat gençler de silahlanmanın dışında kaldılar. Üstelik zaman zaman silahsızlanma çağrılarında bulundular.

Ben de Meclis kürsüsünde ve Meclis dışında böyle çağrılarda bulundum. Bir kerresinde, Meclis kürsüsünden daha bundan yıllar önce ordu dışında her kesin, başta parlamento üyeleri olmak üzere herkesin, silahsızlandırılmasını önerdim. Bu önerim ciddiye alınmadı.

Fakat bir toplumda silahlı saldırılar resmi teşvik görürken saldırıya uğrıyanların bile silahlanmalarını isteyenler azınlıkta kalırlarsa, bunu doğal saymak gerekir. Bir taraf silahlandırılıp, resmi himaye altında, karşı tarafa saldırılarda bulunurken, karşı tarafında silahlanmasını önlemek çok zordur.

Böylece karşılıklı silahlanmada ve silahlı eylemlerde ve çatışmalarda yeni askeri terimle bir tırmanma başladı, hızlı bir tırmanma başladı.

Silahlanma ve silahlı eylemler bu kadar başı boş bırakılıncada, rejimi tahribe yönelen akınlara bir noktada tutmak elbette mümkün olamazdı.

Bu arada, büyük küçük kentlerimizin camilerinde, kanlı cihad çağrıları başladı. Bu cihad çağrıları, herkesin kulakları dibinde yapılıyordu. Devlet bu çağrıları biliyordu. Kim kime karşı cihada çağrılıyordu? Bir kısım müslüman Türk halkı bir kısım müslüman Türk halkına karşı cihada çağrılıyordu...T plunda barışın, kardeşliğin merkezleri olması gereken camilerde bu türlü çağrılarla kızıştıran insanlar sokaklara büyük kalabalıklar halinde döküldüler. Kanlı saldırılara geçtiler...Zamanın iktidarı ise bunlara "vicdan özgürlüğünün tezahürleri"dir deyip geçti.

Kısacası, büyük küçük kentlerimizin sokaklarında yıllarca vuruldu, çarpışıldı. Özellikle karşıt gençlik grupları arasındaki çatışmalarda birçok insan öldü. Bu adam öldürmelerinden nicelerinin failleri hala meçhul...

DEVLET ACIZ GİBİ GÖSTERİLSİ

Başkentin ortasında, çoğu devlete ait olan öğrenici yurtları, yıllarca, karşılıklı gençlik gruplarının işgali altında kaldı. Bu yurtlarda hergün yapılan atış talimleri komşu evlerden, apartmanlardan işitiliyordu. İşgal altındaki bu yurtlarda, gençlik grupları birbirlerini yangılamak üzere "mahkemeler" kuruyorlardı. Birbirlerini yakalayıp işgence yapıyorlardı. Ne özerkliği vardı bu yurtların ne dokunulmazlığı. Ona rağmen bu yurtlara yıllarca devlet gücü girmedi.

"Anarşik ortam" denen ortam böyle böyle olustu ülkemizde.

Geçen gün geçmiş yılların gazete koleksiyonlarını karıştırdım. Şimdi ölüm cezasını çarptırılanlardan veya çarptırılması istenen gençlerden bir çoğunun adlarına, resimlerine sık sık rastladım. bu gazetelerde ...Yıllar boyunca, yakalanıp bırakılmışlar, yakalanıp bırakılmışlar...

Cezanın önde gelen amacı önleyicilik olsa gerekir.

Eğer bu gençlerin yıllar önceden beri izledikleri yol, ideolojik açıdan, rejim açısından suç yolu idi ise, daha yolun başında, cezadan beklenen önleyici etki duyuru abilirdi onlara... Bu gençlerden hiç değilse bazısı, suç yolunda, idam sehпасına yaklaşmadan durdurulabilir, hatta geri döndürülebilirdi.

Yıllar boyunca koca Türk devleti, bir avuç genç karşısında aciz gibi gösterildi..

Oysa sayılarının, cesaretlerinin ve silahlanmalarının en yüksek noktaya vardığı sırada, bir Anadolu kasabasında, bir mahalle bekçisi ile birkaç sade vatandaş, bu gençleri şimdi sizlerden hayatlarının bağışlanması istenen gençleri, yakalaya bildi ve şimdi ölüm cezasına hüküm giymiş bulunan bu gençlerde, kendi canlarını kurtarmaya çalışırken bile, ellerinde o kadar silah bulunmasına rağmen can kıymamağa özen gösterdiler. Demek ki bunlar, özellikle şimdi hayatlarının bağışlanması görüşülen gençler yürekli, o kadar katılmış insanlarda degillermiş...

Daha anayasa değişmeden önce, hemde 1. Mart 1971 den önce ana iş isten geçtikten sonra, üniversitelere, fakültelere polis girdi. Hemde kıyasıya girdi... Demek ki girebilirmiş... Demek ki yasalar, demek ki anayasa engel degilmış buna... Ama yıllar yılı, işler çığırından çıkıncıya kadar, devlet görevini yapmadı, ~~XX~~ Yapmadı veya yapmadı.

Her elay üzerine de " ne yapalım, bu ana yasa ile memleket bu kadar idare edilebilirdi " denerek, 1961 ana yasasının değiştirilebilmesi için, kamu vicdanının dagerekçe yaratılmak istendi.

"KOMANDO" LAR VE FILİSTİNDE GERİLLA EĞİTİMİ GÖRENLER

Böylece, suç potansiyelinin, suç işleme kolaylığının ve cesaretinin, cüretinin git gide artmasına yol açıldı. Genç insanlar bir yandan suça itildiler, bir yandan da suç alanında serbest bırakıldılar.

Siyasal partiler yasasının açık yasağına rağmen yarı askeri kamplarda bazı gençlere silahlı eğitim verildi. Herkesin gözü önünde düzenlendi bu kamplar. Gazetelerde yazıldı.

Yıllar boyunca birkaç kez, Meclis kürsünden, bunun nasıl olabildiğini, hükümetin bunu nasıl müsaade edebildiğini, müsamaha gösterebildiğini sordum. Cev p vermeğe, izahat vermeğe bile gerek görmedi hükümet.

Bir grup gençlik, resmi makamların ve milletin gözleri önünde, siyasal amaçlı paramiliter kamplarda, yarı askeri kamplarda, silahlı eğitim görürken, bir karşı gençlik grubu da, yurt dışında, Filistindeki gerilla kamplarında eğitim görüp, silahlı eylem yapmak, sabotaj yapmak üzere Türkiye'ye dönüyorlardı. Bunlar o kamplarda hem gerillacılık ve sabotaj eğitimi, hem de, marksiz ve maoist doğrultuda ideolojik eğitim görüyorlardı.

Eğitim görüp yurda dönen gençlerden bazısı Güney sınırlarımızdan içeri girdikten sonra üzerlerinde bombalarla ve en modern silahlarla,

Bazı sabotaj girişimlerinde bulunmak üzere iken y. kalındılar. Gaziantep'te ve Diyarbakır'da yargılanmağa başladılar. Fakat bir sahifadan sonra kimi b. tetti, kimi serbest bırakıldı. Nasıl sağlandı bu?

1970 başlarında, Dışişleri Bakanlığının, mahkemelere göndirdiği bir raporla s. glandı. Bu resmi raporda, bazı gençlerimizin ideolojik eğitim ve gerillacılık eğitimi görmeğe gittikleri bu Filistin'deki kampların komünistlikle ilişkisi bulunmadığı, bunların, topraklarını İsrail'den kurtarmak üzere b. sızlık mücadelesi veren milliyetçi örgütler olduğu, y. kalan gençlerin temiz çıkarıcı, aklayıcı bir üslupla belirtiliyordu.

Bu sahifede y. r. g. lar da, "devletin, hükümetin bildiği v. r. k., bize böyle bir rapor gönderiyor" diye düşünerek, gençleri serbest bırakıyorlardı.

Bu gün hükümet Filistin'deki o kamplara giden gençlerin imizden marksist-maoist eğitim gördüklerini, gerillacılık eğitimi gördüklerini, bunun Türkiye'ye yönelmiş bir yabancı komplo olduğunu söylüyor.

Fakat 1970'de hükümet 12 Mart 1971'e kadar hükümet böyle bir şeyden söz etmiyordu. Böyle bir komplodan haberdar görünmüyordu. V. r. k. lar, akıl almaz bir serbestlikle sınırlarımızdan geçerek o kamplara gidiyor, eğitim görüp geri geliyorlardı.

Oysa o sırada ben bir resmi zevkide bulunmadığım ve devlet sırlarını bilm. d. im halde, böyle bir komponun bulunabileceğine dikkatleni çekmeğe çalışıyordum. 14 Haziran 1970'de C. M. R. İstanbul 11 Kongresinde yaptığım konuşmada, gençlerimizin Filistin'de eğitilmelerinin Türkiye'ye karşı bir yabancı komplo olabileceğinden, bu işin içinde bir kızıl Çin oyunu bulunabileceğinden söz ediyordum. Yurdaun en uzak köşelerindeki konuşmaları bile yakından izliyen teyplere aldirtan hükümet ise benim İstanbul'da yaptığım ve basına da verdiğim o konuşmam üzerinde durmak ihtiyacını bile duymuyordu.

Biz tecilerimiz o kamplara giderek eğitim gören gençlerimizle, onları eğitenlerle röportajlar yapıyorlar. Bu röportajlar eğitimin ideolojik niteliğini ve Türkiye'de nasıl amaçlara yöneldiğini açıkça ortaya koyuyordu. Hükümet sorumlu kamplar bu yazılarla bile ilgilenmez görünüyorlardı. Üstün bu uyarılar olunken Hükümet, mahkemelere rapor gönderip Filistin gerilla kamplarında eğitim gören gerillacı, sabotajcı, marksist-maoist gençlerin serbest bırakılmasını sağlıyordu. O gençler de tabiatıyla Türkiye'yi rahat rahat silahlı eylem yapılabilecek bir ülke sayabiliyorlardı.

Oyl. bir serbestlik içindeydiler ki gençler, cesaret bile göstermez olmuştu. Artık, böyle eylemlere girişebilmek için.

M. Josefb. zı gerçeklerin üstüne nedense eğilinmiyor. Sıkı yönetim savcılarının bir iddianamesinde, Filistin gerilla kampları konusunda bir Üniversite hocasının olumlu raporundan söz ediliyor da, nedense hükümetin olumlu raporundan söz edilmiyor.

(O zaman o kamplarının hesabı kimseden sorulmıyacaktı. O k. d. z. gencin bir yabancı ülkede kaçak olarak marksist-maoist eğitim ve gerillacılık ve sabotaj eğitimi görmeğe gitmelerine bunun için sınırlarımızdan rahatça giriş çıkışlarını göz yumanlardan yakalandıkları zamanda, onları serbest bırakmak için mahkemelere i. r. a. edici, aklayıcı resmi raporlar gönderenlerden hesap sorulmıyacak... Fakat bütün bu karanlık tertiplerin tuzğuna düşen bir k. ç. genç bu tertiplerde veya bu ağır ihmallerle baş sorumluluğu taşımış olanlardan da bazılarının eyları ile idam sehпасına gönderilecek

Ve değişik koşullarla değişik görüntülerle ortaya çıkıyor.

Funlara bir de toplumumuzun hızlı fakat düzensiz bir değişim içinde bulunduğu ve böyle bir değişim sürecinin, ister istemez, değer ölçülerinde bir takım derin sarsıntılar, sürtüşmeler, çatışmalar meydana getirdiği düşünülürse..... saydığım etkenlerin hepsi birden göz önünde tutulursa, bir kaç gencin idam sehпасına gitmesiyle bütün hesapların görülmüş, bütün sorunların çözülmüş, olmayacağı, hatta sorunların belki de içinden çıkılmaz hale geleceği takdir edilir, sanırım.

Bir takım akımlar, etkiler, öylesine umulmadık yerlere kadar işlemiştir ki, kurumlarımızın en sağlamlarından olan Ordumuz bile bu akımların, etkilerin bütünü dışında kalmamıştır. Ordu ve Hükümet yetkililerinin açıklamaları ortaya koyuyor bu gerçeği.....

Ulusal güvenliğimizden sorumlu olan Ordumuzun, olaylar karşısındaki duyarlılığını anlamamak insafsızlık olur.

Fakat Türk Ordusu kadar sağlam yapılı bir kurumun bile iç yapısını bir ölçüde etkileyebilmiş olan ve nedenleri, kaynakları, sorumluları son derecede yaygın ve karmaşık olan olayların, gelişmelerin, kaynağınların tüm sorumluluğunu bir avuç gence yükleyerek işin içinden çıkılamayacağını, vicdanların tatmin edilemeyeceğini kabul etmek de herhalde insafli bir davranış olur.

GENÇLERİN HAYATI NEREN BAŞLIYALI?

Üç gence verilen ölüm cezasının uygulanması ne neden karşı olduğumu, neden bu gençlerin hayatlarının bağışlanması gerektiğine inandığımı, anlatmağa çalıştım.

Bu gençlerin hayatlarının bağışlanması yolunda ileri sürelebilecek dileklerin ne kadar istismar konusu yapılabileceğini biliyorum. Nitekim yapılmaktadır da..... Bunu gözönüne alıyorum.

Eski Demokrat Partili Milletvekillerinin siyasal haklarının tanınması için girişimde bulunduğumuz zaman da, bazı çevreler, bize ağır ithamlarda bulunmuşlardı. CHP'yi Demokrat Partiye benzetmek anlamında "Demokratlaştırdığımızı" ileri sürmüşlerdi.

Oysa ne zaman "Demokratlaştığımız için eski Demokratların siyasal haklarının geri verilmesini istemiştik; ne de şimdi "Marksist" veya "Maoist" olduğumuz için bu gençlerin hayatlarının bağışlanmasını istemekteyiz. Davranışımızın hiç bir ideolojik nedeni yoktur.

Davranışımızın tok kaynağı insanlık, uygarlık ve demokrasi anlayışımızdır. Sosyal barış istegimizdir. İnaniyoruz ki uygar ve demokratik toplumlarda, tehlikeli görülen akımlara, düşüncelere ve o akım ve düşünceleri temsil edenlere karşı uygulanacak müeyyideler, alınacak tedbirler, bir ölçüde müsamahalı olmalıdır, yumuşak olmalıdır.

Eğer bu gençlerin işledikleri suçlarda sorumluluğun ne kadar yaygın olduğu ve nerelere kadar bulduğu, hiç değilse hafifletilebilir bir neden olarak hesaba katılmaksızın, tek yanlı bir suçlama ve cezalandırma yoluna, hem de en ağır ölçüsüyle cezalandırma yoluna gidilirse, bir takım yetişkinlerin ve eski yetkililerin sorumlulukları günahları, geniş ölçüde kendi kendi kurbanları olan bazı gençlerin canlarıyla ödetilmek istenirse, duruma daha serin kanlı ve çok yönlü bakılabilecek günler geldiğinde, derin pişmanlıklar duyulabilir, toplumun, şimdiye kadar olduğundan daha derin bunalımlar içine düşebilecektir.